

Hoofdstuk 3 ~ In de Tang

De zomerzon brandt op de ruggen van de havenarbeiders die de *Sagitta* bevoorraden met pekervis, vaten bier en zakken meel. De kabels kraken onder de zware lasten ijzerhout, klaplopers kakelen onophoudelijk tegen elkaar en de werklui zingen hun schorre liederen. Luitenant Gurft scheldt tegen een sjouwer die zijn vracht heeft laten vallen. Het is ijselijk om te horen, maar boven alle rumoer uit klinkt vanaf het halfdek de schelle stem van Zork. Zijn dikke lijf schudt van verontwaardiging als ik weiger om de rekening te betalen.

‘Kapitein, ik heb uw roer gerepareerd en verstevigd met het allerbeste ijzerhout. Mijn mannen zijn de beste vaklieden van Koldwin. Zelfs de hevigste stormen kunnen uw roer niet langer beschadigen!’ Zork is op zijn tenen gaan staan terwijl hij zijn vinger hemelwaarts steekt. ‘Zelfs als u de *Sagitta* op de rotsen laat lopen, zal uw roer het laatste zijn dat zinkt! Dankzij het vakwerk van Zorks Zeescheepswerf!’

‘Zork, u overdrijft. Bovendien bent u inhalig.’ Ik heb de avond tevoren teveel brandewijn gedronken, ik heb een houten kop en opnieuw heb ik gedroomd over de dood van Kilion Achtvinger.

En nu probeert dit vette varken me een poot uit te draaien. Ik wapper ongeduldig met het document dat Zork me in mijn handen heeft gedrukt. ‘Wij hebben een bedrag van tweehonderd florijnen afgesproken voor de reparatie – hier heeft u het dubbele bedrag opgeschreven!’

‘Ach, dergelijke bedragen heb ik mijn dromen achteloos verkwest in Brigitta’s Bordeel,’ grijnst Zork. ‘En wat betekenen die paar honderd florijnen nou in het weerschijn van de eeuwigheid? Het kan ons Lot zijn om hier en nu te sterven. Waarom dan getwist over geld?’

‘Zelfs als Zoroaster op dit moment de gehele wereld zou verdelgen, dan nog zou ik u deze rekening betwisten.’ Ik werp een blik op de factuur. ‘Honderd florijnen voor elf vaten bier? Waar haalt u de euvele moed vandaan?’ Ik grijp Zork bij zijn revers en schud hem door elkaar. ‘Ik betaal de helft van uw rekening, geen florijn meer.’

‘Ik heb u kostbare diensten verleend, maar u beloont mij met een fooi en handtastelijkheden. De kosmos is in onbalans!’ piept Zork.

‘Van mijn schip af, vuile oplichter.’ Ik sleur de victualiemeester de trap af naar het gangboord en duw hem van de valreep. Zork rolt twintig voet naar beneden en kwakt onzacht op de kade. De havenarbeiders lachen besmuikt, want Zork is hun baas.

‘Dat zal u duur komen te staan, kapitein!’ Zork is overeind gekrabbeld en schudt zijn vuist naar mij. ‘Denk niet dat ik u ook nog maar een enkel scheepsbeschuit zal leveren! U heeft te lang misbruik gemaakt van mijn goedheid!’ Moeizaam hinkt Zork in de richting van het havenkantoor.

‘Heel handig, kapitein,’ smaalt Gurft, die zich bij me aan de reling heeft gevoegd. ‘U weet toch dat Zork het monopolie heeft op het leveren van voorraden?’

‘In de haven van Koldwin. Niet elders,’ grom ik. Gurft heeft natuurlijk gelijk – ik had met Zork moeten onderhandelen, maar ik heb er genoeg van om dat zwijn teveel te betalen. Ik geef Gurft de rekening. ‘Stuur iemand met de helft van het totaalbedrag naar Zorks kantoor.’ Gurft knikt afgemeten. Even later komt bootsman Kodolo, een laskaar met een tiental ivoren oorkingen, uit de kajuit met een buidel aan zijn riem, tikt aan zijn muts voor mij, daalt de valreep af en gaat er op een drafje vandoor.

‘Des te eerder we hier weg kunnen, des te beter,’ mompel ik. Er hangt onheil in de lucht: de kleur van de lucht voorspelt onweer vanuit het noorden, maar dat is niet het enige. Het zit me niet lekker dat ik Zork tegen me in het harnas heb gejaagd. Bovendien heeft havenmeester Orinx mij die ochtend wantrouwig ondervraagd. Of mijn lading ijzerhout inderdaad is bestemd voor Helix, zoals op de laadbrief vermeld staat? Of ik het ook niet raar vind dat een koopman in Helix ijzerhout wil importeren, terwijl die stad omringd is door wouden van ijzerhoutbomen? Dat die laadbrief en de lakzegels er ongebruikelijk uitzien, alsof iemand een klerk heeft omgekocht om een gerechtelijk document te vervalsen? Of Helix wel de échte bestemming is van de *Sagitta*? Of ik wel weet dat handel met steden als Grim de Grootmeester onwelgevallig is? Na mijn verontwaardigde ontkenning keek de havenmeester mij alleen maar fronsend aan en wuifde me zijn kantoor uit. Ik zucht. Ik kan niet wachten totdat de *Sagitta* de Ambelische Oceaan onder haar kiel heeft.

De laatste arbeider verlaat het schip. Ik been heen en weer op mijn halfdek, tuur naar mijn wimpel die een lichte landwind verraadt en bekijk mijn bemanning. Het merendeel ligt benedendeks hun roes

uit te slapen, maar de voormiddagwacht is druk bezig met de laatste voorbereidingen van de reis: ze teren het touwwerk, schrobben het dek en stouwen de voorraden zeevast. Torveld, de provoost met onnatuurlijk lange armen, zwaait grijnzend naar zijn liefje op de kade die afscheid van hem is komen nemen. Ik zie Kodolo aan komen rennen en grijp de reling beet. Mijn bootsman haast zich aan boord en blijft voorovergebogen staan hijgen. Ik trommel met mijn vingers op de reling. Eindelijk richt Kodolo zich op.

‘Kapitein, vergeef me. Mij ontbrak de adem om u fatsoenlijk te woord te staan. Zoals u wellicht begrijpt, ben ik het tijdens mijn leven op zee ontwend om langere afstanden te rennen. Vandaar dat ik eerst diende te pauzeren alvorens ik mij op de juiste wijze tot u kon richten. Maar inmiddels heb ik afdoende lucht verzameld om u over mijn opdracht te rapporteren.’

‘Kodolo, ik ken de langdradigheid van jou en je ras.’ Ik probeer niet te schreeuwen. ‘Ik begrijp dat het door generaties van inteelt moeilijk voor je is om zonder omhaal antwoord te geven. Toch zou ik een bondige uitleg ten hoogste waarderen.’

Kodolo buigt uiterst beleefd. ‘Hartelijk dank voor uw begrip, kapitein. Welnu, op last van luitenant Gurft begaf ik mij naar het

gindse havenkantoor, waar Zork zetelt.’ De laskaar negeert mijn ongeduldige gebaren. ‘In zijn kantoor trof ik niet alleen Zork aan, maar tevens havenmeester Orinx. Ze waren druk in conversatie, zagen mij niet staan in de deuropening en omdat de naam *Sagitta* meerdere keren viel, hield ik wijselijk mijn mond. De havenmeester uitte enkele zeer schandelijke beschuldigingen aan uw adres, kapitein. Hij beweerde dat onze lading voor Grim bestemd zou zijn, maar dat hij niets kon bewijzen. Zork klaagde vervolgens dat hij onheus bejegend was en dat u weigerde om zijn rekening volledig te voldoen.’ Kodolo pauzeert en schraapt zijn keel.

‘Vervloekte laskaar,’ grom ik. ‘Zeg wat er gebeurde of ik laat je rug door Torveld openrijten.’ De bootsman knippert met zijn ogen.

‘Kapitein, met klem wil ik protesteren tegen een dergelijke handelswijze. Gezien uw hoge status zal ik echter mijn betoog ietwat inkorten.’ De laskaar gaat rechtop staan en bevingert trots zijn oorringen. Iedere ring symboliseert een zeereis die hij tot een veilig einde heeft weten te volbrengen. ‘Welnu, Orinx kraaide vervolgens van genoeg. Hij zei dat er afdoende jurisprudentie was om een schip in een dergelijk geval aan de ketting te leggen, zodat hij meer

tijd zou hebben om de bestemming van onze vracht te achterhalen. Mijn kennis van het zeerecht is onvoldoende om het begrip “jurisprudentie” op waarde te kunnen schatten... Kapitein?”

Ik been naar Gurft, die op het kampanjedek over de haven staat uit te staren, een vloeistof uit een flacon over zijn zakdoek sprenkelt en vervolgens de geur opsnuift, waarna een glimlach op zijn gezicht verschijnt. Ik grijp hem bij zijn schouder. Gurft schrikt en laat de flacon overboord vallen.

‘Zijn al onze voorraden aan boord?’ sis ik.

‘Aye, kapitein. Alles is aan boord en vastgesjord,’ mompelt Gurft. Hij staart beteuterd naar het zeewater. ‘Dat was *Lentevreugd*, een zeer exquis parfum. Zeer kostbaar ook.’ Met strak opeen geknepen lippen draait hij zich om. ‘Mag ik aannemen dat u mijn verlies gaat vergoeden?’

‘Uw reukwater kan me gestolen worden.’ Ik negeer de protesten van Gurft en tuur naar het kantoor van Zork, een houten gebouw dat tegen de stadswallen is aangebouwd. Ik zie Zorks mollige gestalte het kantoor uitkomen en naar de stadspoort hollen. Bij de poort begint hij druk gebarend met de soldaten te praten. Ik zie hoe alle gezichten zich naar de ligplaats van de *Sagitta* keren, alsof

het schip geen ranke, onschuldige brik is, maar een met demonen bemande driedekker die haar kanonnen op de stad heeft gericht.

‘We varen af. Nu meteen,’ zeg ik schor.

‘Nu al? Het duurt nog twee uur voordat de vloed op z’n hoogst is.’ Verbaasd kijkt Gurft naar het water dat tegen de kade klotst.

‘Ik neem aan dat uw vrijheid u lief is?’ smaal ik. ‘Of denkt u soms dat de Grootmeester genade zal tonen als ze de ware bestemming van onze vracht kennen?’ Ik wijs naar de stadspoort, waar de soldaten zich in formatie opstellen. Zork springt op en neer alsof hij een stuiterbal is. De soldaten marcheren onze kant op. Gurft verbleekt.

‘Kodolo, sta daar niet met jezelf te spelen. Torveld, zet je wijf op de kade voordat ik haar overboord smijt! Alle hens aan dek!’ De commando’s stromen uit Gurfts mond alsof een sluis is opengezet. De bemanning stroomt aan dek, slaperig en nurks. ‘Gooi de trossen los!’

De stroming duwt de *Sagitta* van de kade af. De groep soldaten begint te rennen, maar houdt halt bij de steeds breder

worden kloof water tussen de kade en de *Sagitta*. Zork, die hen is gevolgd, valt bijna tussen wal en schip.

Een sergeant van de Zeeverdediging, herkenbaar aan zijn rode mantel en een driekantige steek met een purperen kokarde, vormt een toeter met zijn handen en roept in de richting van het halfdek.

‘Kapitein Syl, u heeft geen permissie om af te varen!’

‘Verexcuseer, sergeant,’ brul ik terug. ‘Dringende zaken roepen ons derwaarts.’

‘Havenmeester Orinx heeft enkele dringende vragen voor u.’ Het hoofd van de sergeant heeft nu dezelfde kleur als zijn mantel, want de afstand die hij met zijn stem moet overbruggen is aanzienlijk. ‘De bestemming van uw lading is onduidelijk. En meester Zork dringt aan op een verlenging van uw verblijf.’

‘Wat? Uw woorden vervliegen in de wind,’ bulder ik. ‘Zet koers naar de Tang,’ sis ik tegen mijn luitenant.

‘Ze zullen ons beschieten, kapitein,’ mompelt Gurft. ‘Kodolo, hijs het grootzeil en het fok!’ De bootsman tikt aan zijn muts en geeft de nodige orders aan de bemanning. De katterige

zeelui protesteren, totdat Torveld zijn karwats te voorschijn haalt en de matrozen het want injaagt.

De sergeant schreeuwt nog iets onverstaanbaars, maar zodra de zeilen van de *Sagitta* gehesen worden, draait hij zich abrupt om. Zijn groep marcheert terug naar de stadspoort, gevolgd door Zork die drukke gebaren maakt. Ik knijp mijn ogen dicht tegen de schittering van het zonlicht op het water. De landwind drijft de *Sagitta* over de baai naar de Tang. Ik trek mijn kijkglas uit het foedraal.

Zowel op de noordelijke als de zuidelijke landtong die de Tang vormen, prijken twee lage torens, uitlopers van het Zeefort. Vanaf de transen bestrijken de vuurmonden van twee dozijn achttienponders de vaargeul. Zelfs een eersteklas vierdekker zal niet graag binnen het bereik van die kanonnen komen, die vanuit hun superieure positie de haveningang controleren. Ik bestudeer de golven die tegen de rotsen van de landtongen breken.

‘Zet ook het brikzeil en de kluivers bij,’ grom ik.

‘Wat? Dan maken we teveel vaart!’ Gurft staart me aan. Ik trek hetzelfde gezicht als een worg die door jagers in een hoek is gedreven. ‘Aye, kapitein, brikzeil en kluivers.’ Gurft haast zich naar Kodolo om het bevel door te geven. Zodra de extra zeilen aan de

masten omhoog schieten, krult de boegwolf zich en begint de *Sagitta* te spinnen als een poes op een kachel.

Een doffe klap weerklinkt over de baai. Meeuwen vliegen verschrikt op. De ogen van de bemanning keren zich naar de stadsmuur van Koldwin, waar een wolk grauwe rook vervliegt in de landwind. Een zuil van water springt omhoog uit zee, op een kabellengte afstand van de spiegel van de *Sagitta*.

‘Bij de ingewanden van Zoroaster,’ vloek ik. ‘Die sergeant heeft de snelste manier gekozen om de torens te waarschuwen.’ Ik richt mijn kijkglas op de torens. Op de transen zie ik een gewemel van mannen in het indigo uniform van de Zeeverdediging.

‘Luitenant Gurft, ook alle bram- en marszeilen bijzetten,’ schreeuw ik naar het bakdek, waar Gurft de jonge Ewan uitkaffert. De knul heeft zijn handen voor zijn gezicht geslagen. Naast hem ligt een emmer zand die hij heeft laten vallen nadat het kanonschot de rust in de baai verstoorde. Gurft draait zich om, staart mij drie hartslagen lang aan, maar haalt dan berustend zijn schouders op.

‘Kodolo, je hebt de kapitein gehoord! Alle zeilen!’

De *Sagitta* maakt slagzij zodra alle zeilen zijn bijgezet. De vaargeul tussen de torens komt nu rap naderbij. De golven van de

Ambelische Oceaan breken uiteen op de rotsen aan de voet van de torens; schuim spat omhoog. Gurft heeft zich weer bij mij op het halfdek vervoegd en frummelt aan zijn tuniek. Ik zie hem afwisselend naar de rotsen en de kanonnen op de torens staren.

‘Bent u nu al zeeziek, luitenant?’ vraag ik. ‘U ziet wat groen. We zijn de baai nog niet eens uit!’ Ik richt mijn kijkglas en zie hoe de kanonnen in onze richting gebakst worden. Als we met deze snelheid op de rotsen lopen dan gaat de *Sagitta* onherroepelijk naar de kelder. Tenzij de kanonnen haar aan splinters schieten. In beide gevallen wacht ons een bloedige dood. Ik voel hoe de kille hand van het Lot zich naar mij uitstrekt.

‘Geenszins, kapitein. Het is niet mijn maag die mij parten speelt. Het is uw onbesuisdheid in het benaderen van de Tang. En wellicht heb ik teveel fantasie,’ zucht Gurft. ‘Ik zie helder voor me hoe die kanonskogels onze romp aan stukken scheuren.’

‘Wat lijdt u toch in mijn dienst,’ schamper ik. ‘U weet toch dat het Lot ons zelden gunstig is gezind? Zelfs de rijkste koopman dient te vrezen voor het verlies van have en goed. Alleen een dapper man trotseert zijn Lot onbewogen.’

‘Het ontbreekt mij niet aan moed,’ stuift Gurft op. ‘Eenieder die anders beweert, zal mijn staal proeven.’

‘Rustig maar, luitenant. Bewaar uw woede voor onze vijanden.’ Ik neem een beslissing. ‘Halve streek stuurboord,’ snauw ik naar de roerganger. De *Sagitta* draait en koerst af op de rotsen.

‘Bent u gek geworden?’ sist Gurft.

‘Twijfelde u ook aan mijn oordeel toen ik u redde uit de klauwen van de Helixiden?’ Ik schat zorgvuldig een aantal variabelen in: de wind, onze snelheid, het bereik van de kanonnen, de stroming door de Tang en de rotsen in de vaargeul. Ik moet wachten op het juiste moment.

‘Neen, kapitein.’ Gurfts mond is een bittere streep. ‘U bent oordeelkundig. En ik ben geen ondankbaar man.’

‘Een “man”, zegt u?’ Ik voel een lach opborrelen. ‘Dat heb ik anders horen beweren.’

Een luid gebulder overstemt de woedende reactie van luitenant Gurft. De zee rondom de *Sagitta* verandert in een borrelende heksenketel. Luid gekraak en geschreeuw vanaf het bakdek vertelt een verhaal van verwoesting en pijn.

‘Hard over,’ schreeuw ik. ‘Aan de brassen!’ De *Sagitta* gijpt en de zeilen klapperen oorverdovend. Het salvo van de noordelijke toren brandt los. Ik zie de mondingvlammen van het geschut oplichten. Opnieuw slaan de kanonskogels in, maar op een plek waar ons schip zich zou bevinden als we niet zo abrupt van koers zouden zijn veranderd.

‘Recht zo die gaat,’ brul ik tegen de roerganger. Verbaasd zie ik Gurft op dek zitten. Ik sleur hem overeind. ‘Op mijn halfdek staan we met rechte rug, luitenant,’ schreeuw ik. Maar Gurft zakt in elkaar. Een houtsplinter steekt uit zijn been en het dek is glibberig van het bloed. Ik ruk mijn riem los, wikkel het leer om Gurfts bovenbeen en trek de riem strak aan. Twee matrozen komen aangesneld.

‘Breng hem naar mijn kajuit. Geef hem brandewijn. Haal de barbier erbij.’

Opnieuw doemen rotsen op in de vaargeul. ‘Drie streken bakboord,’ beveel ik. Ik tuur omhoog naar de torens. De zuidelijke kanonnen spuwen een nieuwe lading metaal in onze richting, maar de kogels vallen een kwart kabellengte te kort. De kanonnen van de noordelijke toren zwijgen. Ik wankel, besef dan dat de lange oceaandeining vat krijgt op mijn schip. Dat het zetten van alle zeilen

een goede beslissing was. Dat we het kanonvuur ontlopen zijn. Ik snuif de zilte geur van de oceaan op. Opnieuw voel ik de tinteling van de onbeperkte vrijheid die de oceaan biedt. Het Lot probeerde mij te doden. Toch adem ik nog steeds.

~

Kan je niet wachten op het volgende deel? Bestel Evenbeeld dan als paperback bij Bol of download het e-boek.

www.patrickbrannigan.nl